

El fotògraf de les Columbretes

ANNA MONER

NIVELL

B2

bromera

Durant uns anys, des del Grau de Castelló fins a Orpesa, tots sentiren parlar en alguna ocasió de l'anglès que havia desembarcat a les illes Columbretes amb la intenció de fotografiar la dona colobra. Però, ara, aquella història quedava massa llunyana i ja no interessava a ningú. A ningú excepte a Bastià Soler, que l'havia tinguda present cada dia, a pesar d'haver transcorregut seixanta anys. Només ell coneixia la veritat del que havia passat entre l'estranger i la serp encantada.

La cambra del primer pis de l'edifici del far que havia ocupat des que complí els díhuit anys apareixia completament desmantellada. Totes les seues pertinences: la tauleta de nit, el llit de canonge, l'armari, un parell de cadires de boga i quatre caixes de cartó plenes de roba, es trobaven enmig de l'habitació preparades per a ser carregades en una de les barques enviades per la Direcció d'Obres Públiques. En qüestió de minuts, abandonaria per sempre el que havia estat la seua llar.

Agafà amb molta cura un paquet de damunt del llit i, en passar per davant de l'espill de l'armari, s'aturà i contemplà uns segons la seua imatge reflectida. El temps havia passat de pressa. Sense adonar-se'n,

s'havia convertit en un ancià sec, de rostre arrugat i faccions dures, amb la mirada tenyida d'una profunda melancolia.

S'acostà a la finestra orientada al nord i admirà l'horitzó, una línia quasi invisible on s'unien el cel i la mar, trencada només per les esmolades siluetes dels illots del Montcolibre, la Senyoreta i el Mascarat. Bastià Soler sempre havia viscut entre dos mons: un, reduït i ombrívol, circumscrit als murs gruixuts i fermes del far; i l'altre, obert i lluminós, limitat per la gran extensió d'aigua que rodejava l'illa Grossa.

Mentre gaudia per darrera vegada d'aquella vista singular, la càlida i intensa llum del migdia que penetrava pels vidres li escalfava la cara. Tancà els ulls i premé

amb força contra el pit el paquet que tenia entre les mans. Per uns instants, cregué sentir que un llarg sospir de dona brollava de l'interior. Aleshores, tornà a ser un xiquet de nou anys, el fill de Sebastià *el Lluent*, el torrer primer del far de les Columbretes, i recordà, amb una nitidesa estranya, els fets que colpejaren l'illa l'hivern de 1912.

Tot succeí quan només feia huit mesos que vivien en aquelles grans roques ermes que emergien de la mar. Als quinze dies d'enviudar, el Lluent, abatut per la inesperada pèrdua, va acceptar un dels destins més poc desitjats entre els faroners, l'arxipèlag de les Columbretes, situat a trenta

milles de distància del familiar més proper. Del conjunt, en destacava la Grossa, l'única illa habitable: dos turons units per una llengua de roca volcànica amb forma de mitja lluna que dibuixava una badia natural oberta cap a l'est.

Dalt del tossal nord, anomenat Montcolobrer, s'alçava l'edificació de base quadrada sobre la qual s'erigia el far. A son pare, com a torrer major, li corresponien les dependències principals, mentre que el torrer segon i els altres dos, menys qualificats, ocupaven junt amb les seues famílies les casernes, uns humils habitatges ubicats a uns cinquanta metres.

Hi havia més xiquets a l'illa Grossa, però eren massa menuts per a jugar amb

Bastià. Ell preferia entretindre's vagarejant hores i hores d'un turó a l'altre, revisant les enginyoses trapes per a caçar bestioles que construïa amb pedres i branques en llocs estratègics. Quan en capturava alguna, la matava sense pietat i, després, la lligava a un cordell i l'enganxava a la desgastada corretja que li creuava el pit, per damunt del jersei de llana marró.

Recordava haver vist l'anglès per primera vegada el 14 de gener de 1912, un dia fred, tot i que solejat. Havia arribat a bord de l'*Aurora*, el veler que, puntualment, el 14 de cada mes salpava del Grau de Castelló per a proveir-los de medicines i tota mena de subministraments. Durant la monòtona letargia hivernal, no hi havia

cap altra visita. Calia esperar l'estiu perquè algunes barques de pescadors del mateix Grau i d'Orpesa faenejaren a prop de les illes. Quaresma, el capità de l'*Aurora*, un home corpulent, no massa alt, d'ulls lleganyosos i galtes enrogides per l'excés de vi ranci, solia xarrar una miqueta amb els torrers i, en acabant, acudia a les casernes per a entregar la correspondència i rebre els encàrrecs de les dones: teles, fils, llana, abadejo, vi, oli, sal i utensilis bàsics de cuina.

Però aquell dia, Quaresma no pujà sol al Montcolobrer. L'acompanyava Balthazar Hurley, un individu d'uns trenta-cinc anys, alt i prim, un poc demacrat, de pell molt blanca i pigada, cabells rogencs com

el coure, llustrosos i exuberants, i ulls menuts d'un blau líquid, lluminós. Vestia un pantaló negre, una camisa de lli blanca i una jaqueta elegant de llana fosca. Anava carregat amb dues maletes i del muscle li penjava una bossa de cuir quadrada.

Li donà la mà al Lluent alhora que li desitjava bon dia amb un peculiar accent foraster, i li entregà una carta de la Comissió Especial de Fars. En la carta, se li concedia permís per a passar uns mesos a l'illa Grossa i, a més, constaven les instruccions per a acomodar-lo en una de les cambres buides del primer pis. El torrer, sense fer cap mena de comentari, li tornà el paper i el convidà a seguir-lo. Abans d'entrar a l'edifici, la mirada clara de Hurley es creuà

amb els ulls curiosos i espavilats de Bastià. L'estranger es fixà en les sargantanes, els escarabats i els aliacrans que li ornaven el pit; la visió dels originals trofeus li va fer esbossar un ampli somriure.

Quaresma es quedà baix en companyia dels altres faroners, i ells dos, i darrere el xiquet, a una distància prudencial, ascendiren per l'escala. El Lluent rodà la clau i empentà la porta, de l'interior de la cambra eixí una forta olor d'humitat. S'apartà a un costat, i sense dir ni una paraula, se n'anà a continuar amb les seues ocupacions.

Bastià es quedà observant des del llinard de la porta com l'home dels cabells coure deixava les maletes a terra, es despenjava la bossa de cuir del muscle, la dipositava

damunt del llit i es dirigia a la gran finestra que s'intuïa en la penombra. Quan obrí els batents de fusta, una claredat màgica envaí la freda estança. Balthazar Hurley regressà a la vora del llit i de la funda de cuir tragué un insòlit aparell que començà a manipular per a comprovar que tot estava bé. Els rajos de llum resplendien sobre la seua delicada figura i dibuixaven una espècie d'halo daurat al seu voltant. De sobte es girà, i Bastià, en sentir-se descobert escodrint-lo, avergonyit, corregué escales avall a buscar Quaresma i els altres.